

vice versa, förklarades förnimmelsernas objektivitet eller kunskapen äfvensom viljans verkningar i det yttre. Men detta var tydligen ingen förklaring. En *Deus ex machina* är en förtviflans skapelse, då man misströstar om lösningen af ett problem. Malebranche, som utgick från samma förutsättning, som Cartesius, eller från antagandet af två sjelfständiga, utan gemenskap med hvarandra stående, substanser, själen och kroppen, sökte äfven i Gud grunden till den gemenskap dem emellan, som så väl för kunskapens som viljans möjlighet måste antagas. Mellan själen såsom tänkande och kroppen såsom utsträckt finnes enligt honom ett gemensamt, nemligen idéen, hvilken vore hvarken ett blott begrepp, ännu mycket mindre något utsträckt, utan en slags *intellectuel bild*, som hade sin plats i Gud med alla öfriga bilder, liksom de sinnliga tingen hade sina platser i rummet; och dessa bilder fattades af menniskoanden genom inre åskådning. Men, utom det, att åskådningen, som alltid måste vara ett relativt yttre eller utom jaget, aldrig kan vara grunden eller väsendet uti tänkandet, som är det absolut inre, så upphäfdes äfven härigenom sjelfva den förutsätt-